

Så er dette år snart slut, og der kan gøres status. Set fra Højergårdsvej blev det ikke noget godt år. Ikke blot blev verdensorden ændret efter 11. september, da de to passagerfly blev brugt som bomber med World Trade Center i New York og forholdet til muslimer, demokratiske grundideer og menneskerettigheder på én gang blev ændret verden over, men også på det personlige og familiemæssige plan har der været tunge skyer dog heldigvis afbrudt af solstrejf..

Lad os tage de positive ting først:

Sverige

er blevet vores nye asyl og fristed for afslapning.

Da vi kom første gang i marts, var vi noget spændte på, hvordan huset havde klaret vinteren. Vi kom frem med 7-8 grader udendørs – og et par grader indendørs, så det er godt der er elradiatorer og pejs. Vi fik også åbnet for vandet – og til vores undren var der trods al umage sprængt et vandrør på badeværelset. Der voldte vandet heldigvis ingen skade, men vi måtte så lukke for vandet igen, indtil der næste morgen kom en 'rörmåkare' og ordnede det formedelst 100 sv. Kr. Samtidig fik vi at vide, at vi skulle have pustet røret ud for at fjerne det vakuum, der var skyld i miseren. Så nu ved vi det!

I årets løb blev det til i alt 14 besøg, hvor Oliver var med på de 4. Axel og Tove (brandtov og bålplads), Kristine, Flemming & Christian med børn samt Birger & Bente med Carsten og Rikke (el i køkken mm) har passeret Källaremoen", så det er vel en rimelig udnyttelse af det første år.

Mest markant er nok, at vi har fået malet køkkenet, men der er mange andre ting, der er kommet på plads.

Haven blev et forsøgsprojekt. Kartofflerne blev holdt nede af gigantiske følfod, dyrene spiste salaten og kålen, men gulerødderne var vellykkede. Til gengæld har naturen givet masser af svampe.

Der blev lukket ned for vinteren 19. november – og i år med opsætning af masonitplader for vinduerne.

Fester

Tove fyldte 70 i januar blev fejret med en hyggelig middag for en begrænset kreds lørdag og en reception på dagen, hvor ca. 140 mennesker dukkede op.

Senere fyldte Villy 50, og Bodil fejrede sit 25 års jubilæum, Bente fyldte 50 og endelig havde Birger 25-års vognmandsjubilæum. Så det har ikke skortet på festlige anledninger.

Man kan jo ikke løbe fra sin alder, og nu var det så min tur til at fylde rundt. På selve dagen blev der afholdt en reception i firmaet med stort fremmøde af medarbejdere og samarbejdspartnere.

Til den private del var Ulla og jeg hurtigt blevet enige om, at det ikke skulle være 'som det plejer' – og det blev det så heller ikke.

6. oktober var sommerfestkredsen (inkl. børn) inviteret til bowling med efterfølgende spisning i firmaets kantine. Efter nu selv at have stået for maden til Gud ved hvor mange fester, fik vi denne gang maden udefra (Køkken uden grænser), og det blev mad fra New Orleans. Derfor kunne det ikke passe bedre, at "New Orleans Delight"'s 6 mands-orkester underholdt os til kl. 1.

'Ungerne' lavede atter et flot show til min ære til morskab og glæde, men der var mange andre indsatser, som glædede og varmede. Det var alt i alt en mindeværdig fest, der smukt følger sig til rækken af gode oplevelser.

Som bekræftelse på min fremskredne alder har jeg nu også modtaget mit efterlønsbevis.

En oplevelse af en hel anden art var en fest på Børsen i foråret, hvor vi var inviteret sammen med ca. 100 deltagere i smoking og lange kjoler. Der var 8 retters menu, latinamerikansk underholdning med musik og dansere, Natascha Crone som konferencier og Stig Rossen til at synge mellem retterne (og senere til dans), og Sjøgren til at trylle med sin violin. Det var en flot oplevelse, som blev afsluttet ved at der næste morgen med posten blev afleveret Stig Rossens sidste CD.

Traditioner

Den årlige påskefrokost med familierne Stolpe og Rishøj forløb planmæssigt påskeklørdag, og de tre småbørn legede eksemplarisk med hinanden. Det er rigtig rart, ikke at være flere, end at man kan få talt om stort og småt – og om hvordan de alle sammen har det.

Sommerfesten var nummer 20 i rækken og var et tilløbsstykke. Opgaven var at bygge fuglekasser. En del af dem bliver nu afprøvet af svenske fugle.

Børn og svigerbørn i nye job

I januar kom Christian og meddelte at han havde fået nyt job som specialkonsulent i Kort- & Matrikelstyrelsen og få dage efter kunne Flemming fortælle at han var kommet gennem nåleøjet som lægemiddelkonsulent hos MSD (et amerikansk firma). Begge pr. 1.3, begge med klækkelige lønforhøjelser.

Christian har efterfølgende været konstitueret som økonomichef, og det er han stadig.

Både Cathrine og Marianne er nu færdige som pædagoger med flotte karakterer, og har begge fået job.

Oliver og Josefine er nu kommet til at gå i samme børnehave, så det er næsten lige så godt som at være søskende.

Rejser

I marts drog Ulla og jeg sydpå. Jeg skulle til *Cebit*-messen i Hannover og se på teknologi, og Ulla havde byttet sig nogle dage fri, så hun kunne komme foråret i møde.

Det var en ganske underlig fornemmelse at komme ind i Tyskland uden grænsekontrol. Det var netop den første dag, hvor Danmark var blevet medlem af Schengen-aftalen. Det var en rigtig flot solskinstur – men da vi nærmede os Hannover, så lå sneen på markerne og sad på træerne – og der kom hyppige snebyger. Ganske vist stod flere buske med grønne blade, men rigtig koldt var det nu.

Det forhindrede nu ikke Ulla i at trave det flotte og skovrige landskab tyndt, mens jeg var på messe.

Denne gang boede vi på et andet hotel lidt længere borte fra centrum, men til gengæld med faste busser til messen hver dag. Det benyttede jeg mig af: dels var føret ikke det bedste, dels kunne jeg slappe af de 2 timer, transporten varer.

Den årlige "*CA-World*"-konference var i år flyttet fra New Orleans til Orlando. Turen var noget af en oplevelse, idet den varede 27 timer (København, Stockholm, Chicago, Orlando). Selve konferencen var ganske udmærket, men Orlando er efter min bedste overbevisning ikke et sted, der kan anbefales. Ganske vist er der både Disneyland og Universal Studios - men det er gøgl, og dyrt og ucharmerende – man kan ikke *gå* til noget.

Dog var der en spændende sidegevinst: en tur til Cape Kennedy

Efter en pause var vi atter en tur til London i forbindelse med *On-line*-konferencen. Til en forandring fløj vi med GO – men hotellet var som traditionen byder stadig Strand Palace Hotel.

Der er sket meget, siden vi sidst var der: mange af pub'erne er undergået en forvandling bort fra det traditionelle, så vi har været nødt til at finde nogle andre for at bevare London-stemningen. Med den høje kurs på £ blev der praktisk talt heller ikke købt noget. Det var ganske enkelt for dyrt – og selv Bally-forretningerne havde ændret både stil og sortiment. Og med billetpriser på ca 600 kr. sprang vi også musicaloplevelsen over. Men vejret var flot.

Arbejde

Efter 20 år skipper jeg med årets udgang mit forretningsførerjob i Nyt Dansk Litteraturselskab. Foreningen har købt egne lokaler med kontorfaciliteter, og det gamle hold (en tidligere regnskabschef fra Bibliotekscentralen og jeg) overdrager nu hvervet til yngre kræfter, idet man har ansat en medarbejder specielt til jobbet. Ærligt må jeg

også sige, at det ikke var nemt at afse tid til at varetage opgaven, så bortset fra tabet af indtægten er det en fornuftig beslutning.

Far dør

Far deltog i sommerfesten og var i forbløffende vigør. I juli blev han ramt af forskellige sygdomme, som langsomt svækkede ham, og lørdag d. 4. august døde far. Jeg var kommet fredag aften samtidig med HH (Ulla var i Sverige). Han var svag, havde ikke luft til at tale forståeligt, men kunne kende os og reagere på vores tale. Kl. 12.00 næste dag døde han stille og roligt.

Merete var på ferie i Grækenland, så derfor blev far først bisat 17. aug. fra Christianskirken. Bagefter var der arrangement på *Strandpavillonen* for de fremmødte. Selv om han var blevet en gammel knark kom det uventet hurtigt, og det har naturligvis efterladt et stort savn.

Jeg var i fuld gang med at nedskrive hans erindringer, og han glædede sig meget over det foreløbige resultat. Jeg havde regnet med at have en færdig version til hans 90-årsdag, men det blev ikke aktuelt. Til gengæld dukkede der yderligere materiale op, da vi skulle rydde værelset på plejehjemmet, så det skal inkorporeres. Den håber jeg på at kunne gøre færdig i løbet af vinteren.

Ullas øjne

Ved den medicinske undersøgelse i januar konstateredes det, at Ulla har et indskrænket synsfelt. Måske har hun haft det altid, men i hvert fald betød opdagelsen, at Ulla måtte forlade den operationelle post og aflevere det certifikat, hun lige havde erhvervet december 2000. Naturligt førte det til mange bekymringer om, hvad det kunne føre til mht synsevne, og den bekymring er ikke fjernet helt, selv om en undersøgelse på øjenklinikken i Herlev i marts og september kunne konstatere, at det ikke havde ændret sig.

Det gjorde det ikke psykisk bedre, at Ulla i efteråret konstaterede en knude i brystet. Der blev taget biopsi, men knuden var heldigvis godartet.

Endelig pådrog Ulla sig en alvorlig hjernerystelse, da vi var på vej hjem fra Sverige og hun faldt ned ad verandatrappen og slog sig slemt.

Cathrine forlod Christian tidligt på året og flyttede til Næstved. Det var et hårdt og uforståeligt slag for os alle. Nu er sorg til glæde vendt, da Cathrine vendte tilbage i juli, og nu har familien så glæde af den bil, som Christian købte for at kunne hente Josefine.

Man kan roligt sige, at året har sat vores ægteskabelige fællesskab på mange prøver.

Petitstof af hensyn til historien

12. januar var der en stor flok silkehaler – det sker ikke så tit. Én torpederede et eller andet, så den lå død – og gik til udstopning hos konservator og sidder nu på sin pind i huset.

Huset er i år blevet fuget færdigt, og det har pyntet. Næste step er så at få de to trapper renoveret

Vores valnøddetræ blev sammen med 20 andre udvalgt som donor til podekviste til det nordiske projekt (vi har endda fået rapporten) med at skabe en grundstamme af gode valnøddetræer – og træet belønnede os med mange rigtig flotte valnødder i år.

Som en ekstra overraskelse kom man igen i december for at få flere podekviste, fordi det havde vist sig, at de var specielt gode

Beretning 2001